

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/2/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5909201602
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5909201602.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobcu: Ing. P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., Š. P. XX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s.r.o., so sídlom Na Vříšku 12, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 430 742, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 38.775 Eur, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok z 22. septembra 2016, sp. zn. 5C/138/2015-658, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 16.850 Eur, do troch dní.

Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi sa p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 25.000 Eur a vo zvyšnej časti, pokiaľ sa žalobca domáhal priznania nemajetkovej ujmy do výšky 38.775 Eur, žalobu zamietol. Predmet konania bol ustálený na základe posledného (v poradí tretieho) uznesenia Krajského súdu v Žiline z 09.06.2016 sp. zn. 7Co/128/2016-138, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok prvej inštancie (v poradí druhý) z 20.06.2012 sp. zn. 6C/12/2009-331, vo výroku ktorým zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 38.755 Eur. Na základe doposiaľ vykonaného dokazovania zistil, že uznesením vyšetrovateľa KR PZ v Žiline č. ČVS:KRP-65/OVEK-ZI-2004 zo dňa 29.06.2004 bol žalobca stíhaný pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. e) Trestného zákona (ďalej len „TZ“) a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 TZ. Uznesením Okresného súdu Ružomberok č.k. Tp 38/04 zo dňa 30.06.2004 bol žalobca vzatý do väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“), keď podľa uvedeného uznesenia bola zistená dôvodná obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, z čoho ho mali usvedčovať vypočutí svedkovia, pričom v súvislosti s trestným činom výtržníctva spôsobil poškodenému aj ublíženie na zdraví. Uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 1Tpo155/2004 zo dňa 10.08.2004 bola sťažnosť obvineného proti väzbe zamietnutá. Uznesením Okresného súdu Ružomberok č.k. Tp 38/04 zo dňa 02.09.2004 nebola prijatá záruka matky obvineného ani písomné sľuby obvineného a žiadosť o prepustenie z väzby bola zamietnutá, nakoľko pretrvávala obava v pokračovaní trestnej činnosti. Uzneseniami č.k. Tp 38/04-54 zo dňa 22.10.2004, Tp 38/04-62 zo dňa 16.11.2004 bola žiadosť žalobcu o prepustenie z väzby zamietnutá pre dôvodnú obavu v pokračovaní trestnej činnosti. Uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 2Tos 81/05 zo dňa 01.06.2005 bol žalobca z väzby prepustený. Z uvedeného vyplýva, že žalobca ako obvinený bol vo výkone väzby od 29.06.2004 do 01.06.2005 celkovo

337 dní. Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 7T22/2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.08.2007, bol žalobca oslobodený spod obžaloby vo vzťahu ku skutku podľa § 235 ods. 1, 2 písm. e) TZ, a to z dôvodu, že vykonané dôkazy súd viedli k záveru, že skutok ako je popísaný v obžalobe nebol preukázaný žiadnym priamym, resp. súborom nepriamych dôkazov, zo strany svedka S. - poškodeného sa výpoveď javila ako vykonštruovaná a vymyslená. Vo vzťahu ku skutku pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 TZ prokurátorka Okresnej prokuratúry Ružomberok v priebehu hlavného pojednávania, v zmysle § 182 ods. 2 TP ustúpila od obvinenia.

2. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že za vzniknutú škodu je daná zodpovednosť štátu podľa ust. § 8 ods. 1 zák. č. 58/69 Zb. K rozhodnutiu o vzatí žalobcu do väzby došlo pred účinnosťou zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, preto u nároku, ku ktorému došlo pred 01.07.2004 je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 58/69 Zb., podľa ktorého má obvinený právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. Subjekty tejto zodpovednosti sú štát na jednej strane a ten, na kom bola väzba vykonaná, na strane druhej. Predpokladom zodpovednosti je skutočnosť, že voči občanovi bolo trestné stíhanie zastavené alebo, že bol oslobodený spod obžaloby. Predmetom odškodnenia podľa zák. č. 58/69 Zb. nebola však morálna škoda za vykonanú nezákonnú väzbu, alebo za vykonaný nezákonný trest odňatia slobody, bez ohľadu na to, či bola škoda spôsobená zadržaním alebo väzbou. V zmysle rozhodovacej praxe súdov vzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (podstata odškodnenia spočíva v nemateriálnej ujme) priamo z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v zmysle čl. 5 ods. 1 a ods. 5. Ust. čl. 5 ods. 5 Dohovoru je hmotno-právnym ustanovením, podmienkou práva na odškodnenie je porušenie niektorého ustanovenia čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru. Jedná sa o objektívnu zodpovednosť, zavinenie zodpovednej osoby sa nevyžaduje. Aj v danej veci obdobné okolnosti nastali, na základe ktorých je dôvodné žalobcovi priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže takýto nárok vyplýva priamo z Dohovoru. V uvedenej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 37/2012, rozsudok Najvyššieho súdu NS SR z 30. mája 2007 sp. zn. 4Cdo 177/2005. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, sa pod škodou v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru rozumie ako škoda materiálna tak nemateriálna, čo bolo konštatované v rozhodnutiach Wassink v. Holandsko, Tsirlis a Kouloumpas v. Grécko. Ďalej poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR v uznesení z 29.02.2012 sp. zn. 1Cdo 68/2010, v ktorom bol vyslovený záver, že v dôsledku oslobodenia obžalovaného spod obžaloby stáva sa pôvodne zákonná väzba nezákonnou a tým sa zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú oslobodenému obžalovanému vykonanou väzbou.

3. V zmysle intencií uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 7Co/202/2015-553 skúmal mieru zavinenia žalobcu na jeho vzatý do väzby, pričom dospel k záveru, že žalobca si väzbu nezavinil sám. Žalobca bol vzatý do väzby podľa ust. §§ 67, 72 TP z dôvodu, že existovala obava v pokračovaní trestnej činnosti. Z dôvodov rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 7T 22/2005, ktorým bol žalobca spod obžaloby vo vzťahu ku skutku podľa § 235 ods. 1, 2 písm. e) TZ oslobodený, vyplýva, že skutok ako popísaný v obžalobe nebol preukázaný žiadnym spôsobom, keďže zo strany svedka S. - poškodeného a oznamovateľa trestného činu, sa výpoveď javila ako vykonštruovaná a vymyslená. V trestnom konaní teda vyšlo najavo, že žalobca svojím konaním nedal podnet na väzobné stíhanie a jeho tvrdenia už v rámci vyšetrovania v prípravnom konaní, že skutky, ktoré sa mu kládli za vinu, sa nestali, neboli v trestnom konaní vyvrátené. Na základe uvedeného dospel k záveru, že je daná objektívna zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu rozhodnutím o väzbe žalobcu, a to nielen za skutočnú materiálnu škodu, ktorá mu bola priznaná čiastočným rozsudkom súdu prvej inštancie z 26.03.2010 č.k. 6C 12/2009-206 (v ktorom bola žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi sumu 7.794,20 Eur titulom náhrady škody za trovy obhajoby), ale aj za tzv. nemateriálnu škodu - nemajetkovú ujmu. Nepovažoval za dôvodne vnesenú námietku premlčania žalovanej vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, t.j. že sa jedná o nárok, vo vzťahu ku ktorému sa vzťahujú podmienky premlčania podľa § 23 zák. č. 58/69 Zb., z dôvodu, že Dohovor nemá osobitné ustanovenie o premlčaní. Vychádzajúc už zo zaužívanej súdnej praxe pri posudzovaní otázky premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (R 58/2014, rozsudok NS SR 2Cdo 194/2011, 5Cdo 278/2009) je zrejmé, že u nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu výkonu nezákonnej väzby sa jedná o nárok majetkovej povahy, ktorý sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Začiatok plynutia premlčacej lehoty nastal dňa 02.08.2007, teda deň nasledujúci po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku súdom. V danom prípade žalobca sa obrátil na MS SR so svojím nárokom na náhradu škody listom zo dňa 29.01.2008 a

po negatívnej odpovedi listom MS SR zo dňa 21.11.2008, podal žalobu proti žalovanej dňa 09.04.2009 na súde, na základe čoho nedošlo k premlčaniu jeho práva na náhradu nemajetkovej ujmy.

4. Podstatnou pre posúdenie bola aj výška náhrady nemajetkovej ujmy. V súvislosti s priznaním nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania a s prihliadnutím na rozsah odškodnenia i v iných, v prejednávanej veci obdobných veciach ako napr. z nálezů ÚS SR sp. zn. III. ÚS 147/06 z 06. decembra 2006 a z neho nadväzujúceho rozsudku ESĽP z 17. júla 2012 v prípade Winkler proti Slovenská republika, z rozhodnutia občianskoprávneho a obchodného kolégia NS ČR uverejneného v zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk sp. zn. 3Cdo 2357/2010, v ktorom sa súd vyjadril, že adekvátne odškodnenie je v rozsahu 20 až 60 Eur za jeden deň trvania väzby. Obdobne vychádzal i z rozsudkov ESĽP vo veci Bruncko proti Slovenská republika, Kormoš proti Slovenská republika. V danom prípade priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 Eur, t.j. 74 Eur za jeden deň trvania väzby, ktorá trvala celkom 337 dní. Z výsledkov vykonaného dokazovania zistil, že žalobca bol personálnym rozkazom MV SR č. 317 zo dňa 12.08.2004 t.j. dva dni po právoplatnom rozhodnutí o vzatí do väzby, prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. Z hľadiska obsahu rozhodnutia, dôvodom prepustenia zo služobného pomeru bolo správanie sa žalobcu v konaní, „keď pod hrozbou násilia donútil P. S. vypovedať pri konfrontácii s ním v jeho prospech ohľadne konfliktu v zábavnom centre VIX v Ružomberku, v mesiaci august 2003“. Takýmto konaním mal porušiť služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitým záujmov štátnej služby. Z uvedeného vyplýva, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru malo priamu súvislosť s jeho obvinením a vzatím do väzby. Podľa pracovného posudku Úradu pre ochranu ústavných a diplomatických činiteľov zo dňa 07.07.2014, žalobca za dôsledné plnenie pracovných povinností bol 4 x finančne odmenený a so spolupracovníkmi nemal žiadne konflikty. Žalobca sa do služobného pomeru po skončení trestného konania späť nevrátil. Aj keď sa po prepustení z väzby zamestnal vo firme svojej matky a neskôr bol aj samostatne zárobkovo činnou osobou, je možné konštatovať, že výkonom väzby došlo k závažnému zásahu do jeho osobnostných práv, na základe čoho je dôvodné ho odškodniť sumou 25.000 Eur za čas strávený vo väzbe.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobcovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 Eur, podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Namietala rozporuplnosť dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého nie je zrejmé, či nárok na náhradu nemajetkovej ujmy priznal podľa zák. č. 58/69 Zb. alebo podľa Dohovoru alebo podľa zák. č. 58/69 Zb. v spojení s Dohovorom. Pokiaľ súd prvej inštancie rozhodoval o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, riadil sa ustanoveniami zák. č. 58/69 Zb., ktorý však inštitút nemajetkovej ujmy nepoznal. Najvyšší súd SR v uzneseniach sp. zn. 1Cdo 68/2010, 6MCdo 15/2012 a 4Cdo 177/2005 odôvodňoval odškodnenie náhrady nemajetkovej ujmy podľa čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru, i keď nárok na odškodnenie vznikol podľa § 5 ods. 1 zák. č. 58/69 Zb. napriek tomu, že osobná sloboda osoby bola obmedzená v súlade so zákonom a až neskôr prišlo k zastaveniu trestného stíhania a oslobodenia spod obžaloby, čo znamená, že je potrebné posúdiť nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 58/69 Zb. v spojení s Dohovorom a nie výlučne na základe Dohovoru. Ak súd prvej inštancie posúdil uvedený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy len podľa Dohovoru, jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj vznesenú námietku premlčania v zmysle § 23 zák. č. 58/69 Zb. Ak bol žalobca právoplatne oslobodený spod obžaloby 01.08.2007, k premlčaniu práva podľa § 23 zák. č. 58/69 Zb. došlo dňa 02.08.2008 v jednoročnej lehote. Záver odôvodnenia súdu prvej inštancie, že právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka, nie je správny. Pokiaľ súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na niektoré rozhodnutia súdov Slovenskej aj Českej republiky, tieto neprípustne modifikoval, deformoval, vo vzťahu k právu na posúdenie danej prejednávanej veci, čo je neprípustné. Pokiaľ sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy titulom rozhodnutia o väzbe, je potrebné na premlčanie nároku aplikovať výlučne ust. 23 zák. č. 58/69 Zb., keď pojem „škoda“ v zmysle zák. č. 58/69 Zb. v sebe obsahuje nárok podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru, v zmysle ktorého je možné škodu vykladať ako majetkovú i nemajetkovú (materiálnu i nemateriálnu). Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o priznaní výšky nemateriálnej ujmy v rozsahu 25.000 Eur, ktorú považoval za neprimerane vysokú. Výšku nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy ako aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry osoby došlo, pričom nie je možné priznať neprimerané sumy, to znamená nemôže ísť o ľubovôľu súdu. V kontexte uvedeného je potrebné vychádzať aj s iných hmotnoprávných predpisov, ktoré odškodnenie priamo upravujú

(rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo 15/2012). Opätovne poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 37/2012, ktorý odkazuje na rozhodnutie ESLP vo veci Winkler proti Slovenskej republike, v ktorom ESLP priznal sťažovateľovi odškodnenie za väzbu v trvaní 6 mesiacov a sťažovateľ bol odškodnený sumou 8.000 Eur za nezákonné pozbavenie osobnej slobody. Z toho potom vyplýva, že ESLP ako najvyššia inštancia, na ktorú je možné sa obrátiť po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych prostriedkov nápravy, priznáva podstatne nižšie odškodnenia, než ako to posúdil súd prvej inštancie, keď považoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 74 Eur za každý deň strávený žalobcom vo väzbe za primeranú. Súd prvého stupňa na jednej strane poukazuje na rozhodnutie ESLP, na strane druhej sa od jeho záverov neprimerane odchyľuje. Aj vo veciach, v ktorých ESLP rozhodoval (Winkler, Bruncko, Kormoš vs. Slovenská republika) došlo k vážnemu zásahu do práv sťažovateľov, pričom súd prvej inštancie neskúmal, u ktorého z uvedených prípadov alebo či na základe podanej žaloby žalobcom, k väčšiemu zásahu do nemajetkovej sféry došlo. Navyiac súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu prevyšujúcu Najvyšším súdom ČR ustálené maximum, čo zjavne nevychádza ani z tohto rozhodnutia. Ak bol žalobca prepustený zo služobného pomeru výlučne v príčinnej súvislosti s personálnym rozkazom MV SR, poukazuje na nález IV. ÚS 294/2004, v ktorom Ústavný súd konštatoval, že v prípade prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Žalobca v tomto konaní sa domáha nároku z titulu rozhodnutia o väzbe, nie z titulu uznesenia o vznesení obvinenia či personálneho rozkazu. Ak súd prvej inštancie, posudzoval výšku náhrady nemajetkovej ujmy podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 MCdo 15/2012, tak by žalobcovi nebolo možné priznať vyššiu sumu ako 2623,94 Eur, a to aj pri najzávažnejšom zásahu do jeho práv. Súd prvej inštancie v rozhodnutí neuviedol dostatočné relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil tak po skutkovej ako aj právnej stránke. Pokiaľ súd prvej inštancie priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 25.000 Eur, navodil len dojem aplikácie rozhodnutí ESLP a NS ČR, ktoré však vo vzťahu k okolnostiam prejednávanej veci nemali žiadnu relevanciu.

6. Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, keď nezohľadnil, že rozhodoval o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200.000 Eur a o nároku na náhradu skutočnej škody vo výške 7.794,20 Eur, ktorá bola právoplatne priznaná. Pokiaľ z uplatňovanej sumy 200.000 Eur bola žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 Eur, v tomto nároku bola úspešnejšou stranou. Žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť.

7. Proti rozsudku okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, podal odvolanie žalobca. Uviedol, že okresný súd pri rozhodovaní o rozsahu nemajetkovej ujmy poukázal na viaceré rozhodnutia ESLP (napr. Winkler proti Slovenská republika, Kormoš proti Slovenská republika, Bruncko proti Slovenská republika), v ktorých ESLP rozhodoval v zmysle čl. 41 Dohovoru ako nároku na spravodlivé zadosťučinenie. Nároky osôb podľa čl. 5 Dohovoru a podľa čl. 41 Dohovoru nie sú nárokmi totožnými, keďže v prípade dôvodnosti sa sťažovateľ môže domôcť každého z nich osobitne. Žalobcovi nárok podľa čl. 1 Dohovoru doposiaľ nemohol vzniknúť, keďže sa neobrátil so svojou žiadosťou na ESLP a tento porušenie jeho práva podľa čl. 5 Dohovoru nevyslovil. Žiadal priznať náhradu nemajetkovej ujmy ako v prvom rozsudku súdu prvej inštancie, t.j. vo výške 38.755 Eur.

8. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca podaním z 05.12.2016. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie jednoznačne a presvedčivo uviedol, čo bolo právnym základom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch a zároveň uviedol aj akým spôsobom skúmal predpoklady zodpovednosti štátu za ujmu mu vzniknutú. V rozsudku súd prvej inštancie zreteľne uviedol, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva priamo z Dohovoru. Súd prvej inštancie pri stanovení právneho základu nároku jednoznačne vychádzal z čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, z ktorého znenia vyplýva, že medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti ústavného zákona sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Dohovor je priamou súčasťou nášho právneho poriadku a jeho ustanovenia sú priamo aplikovateľné. Nie je teda možné súhlasiť s názorom žalovaného, že súd prvej inštancie mal zákon o zodpovednosti štátu vykladať v súlade s rozsahom práv ustanovených v Dohovore. Keďže zákon o zodpovednosti štátu neupravoval výlučne nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a Dohovor v zmysle judikatúry ESLP obsahuje hmotnoprávne ustanovenie (čl. 5), znamená to aj právo jednotlivcov na priame priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle Dohovoru. Správny je záver súdu prvej inštancie aj ohľadom posúdenia nepremlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy. Premlčaciu dobu upravenú v

§ 23 zák. č. 58/69 Zb. je možné aplikovať výlučne na škodu majetkovej povahy, ktorú však nie je možné aplikovať aj vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý je samostatným nárokom a ktorého úprava nie je v zákone o zodpovednosti štátu obsiahnutá. Preto v takomto prípade premlčaciu dobu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné posudzovať podľa všeobecnej občianskoprávnej úpravy premlčania. Vo vzťahu k rozsahu priznania náhrady nemajetkovej ujmy sa bližšie vyjadril v odvolaní zo dňa 09.11.2016. Nestotožňuje sa s názorom žalovanej, ktorá namieta nesprávnosť právneho posúdenia v otázke náhrady trov konania. V tejto súvislosti poukazuje na ust. § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, z ktorých je zrejmé, že súd pri rozhodovaní o trovách vždy prihliada na pomer úspechu strany v konaní. Žiadal preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch odvolaním žalovanej ako správny potvrdiť.

9. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP) po nariadení hlavného pojednávania (§ 378 ods. 1 v spojení s § 177 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 CSP, ktorý podľa § 388 CSP zmenil z nasledovných dôvodov:

10. Na základe rozhodnutia NS SR z 29.02.2016 č. k. 4Cdo/722/2015-613 a uznesenia Krajského súdu v Žiline z 09.06.2016, č. k. 7Co/128/2016-638 predmetom nasledujúceho konania sa stal nárok žalobcu na zaplatenie peňažnej náhrady za nemateriálnu ujmu spôsobenú nezákonným obmedzením osobnej slobody zo strany štátu vo výške 38.775 Eur. Z hľadiska skutkového vymedzenia nároku, žalobca si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za čas strávený vo väzbe od 29.06.2004 do 01.06.2005, teda za čas obmedzenia osobnej slobody zo strany štátu v rozsahu 337 dní. Žalobca bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Ružomberok sp. zn. Tp 38/2004 zo dňa 30.06.2004 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1Tpo 155/2004 zo dňa 10.08.2004. Žalobca bol prepustený na slobodu uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos 81/2005 zo dňa 01.06.2005. Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 7T 22/2005 zo dňa 01.08.2007 bol žalobca oslobodený spod obžaloby týkajúcej sa skutku, ktorý zakladá trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. e/ TZ a vo vzťahu k skutku, ktorý pôvodne zakladal trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 TZ, prokurátorka okresnej prokuratúry v priebehu hlavného pojednávania ustúpila od obvinenia. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 01.08.2007. Odvolací súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach konštatoval, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania, vznesení obvinenia, oslobodenia spod obžaloby (zastavení trestného konania), ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia oslobodenia spod obžaloby sa trestné stíhanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia (viď názor vyjadrený v uznesení NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 57/2010). Aj v danom prípade, pokiaľ došlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby vyššie uvádzaným rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z dôvodu, že vykonané dôkazy súd viedli k záveru, že skutok ako je opísaný v obžalobe nebol preukázaný žiadnym priamym, resp. súborom nepriamych dôkazov, v zmysle ustálenej súdnej praxe je možné považovať všetky rozhodnutia, ktoré predchádzali vydaniu oslobodzujúceho rozsudku za nezákonné bez toho, aby došlo k zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Výklad pojmu nezákonného rozhodnutia v zmysle § 1 až § 4 Zákona č. 58/69 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení účinnom do 30.06.2004, vo vzťahu k okolnostiam danej prejednávanej veci, nebol medzi účastníkmi sporný. Je zrejmé, že pokiaľ došlo k obmedzeniu osobnej slobody žalobcu jeho vzatím do väzby na základe uznesenia Okresného súdu Ružomberok z 30.06.2004 sp. zn. Tp 38/04, v zmysle § 27 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o väzbe žalobcu, je potrebné posúdiť na základe podmienok zákona č. 58/69 Zb. Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, je dôvodné posudzovať v zmysle § 5 Zákona č. 58/69 Zb., pričom v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo žalovanou namietané právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, že na základe oslobodzujúceho rozsudku spod obžaloby, vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a ďalej, že nebolo zistené, že v zmysle § 5 ods. 2 písm. a/ Zákona č. 58/69 Zb. si žalobca väzbu zavinil sám. Vo vzťahu k uvedeným súvislostiam odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) s ktorým sa plne stotožňuje.

11. Podstatnou odvolacou námietkou žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo právne posúdenie veci, že je vnútorne rozporné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v priznaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy „podľa Zákona č. 58/69 Zb., podľa Dohovoru alebo podľa Zákona č. 58/69 Zb. v spojení s Dohovorom“. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa podrobne vyporiadal s podstatou odškodnenia spočívajúceho v nemateriálnej ujme, vychádzajúc už z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach 6Cdo 37/2012 a 4Cdo 177/2005 (uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho Súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, publikovaného pod č. R 13/2009), z ktorých pri posudzovaní týchto podmienok vychádzal aj odvolací súd. Na zdôraznenie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na účel a zmysel Zákona č. 58/69 Zb., ktorým bolo možné oprávneným osobám priznať nárok na náhradu škody, ktorým škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, pričom sa jedná o objektívnu zodpovednosť, ktorej zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť. O aké konkrétne nároky náhrady škody sa jedná, upravoval § 20 Zákona č. 58/69 Zb. tak, že pokiaľ v tomto zákone nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom. Osobitne v § 21 bola upravená náhrada za stratu na zárobku. Zákon č. 58/69 Zb. neobsahoval ustanovenia peňažnej náhrady za nemateriálnu ujmu. K takejto právnej úprave priznania nároku za nemateriálnu ujmu došlo až na základe Zákona č. 514/2003 Z. z., keď v zmysle ust. § 17 ods. 2 cit. zákona umožňuje oprávneným osobám (vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom) uhradiť aj nemajetkovú ujmu v peniazoch. V ustanoveniach § 17 ods. 2, 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. sa premieta transpozícia čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ak Zákon č. 58/69 Zb. v čase jeho účinnosti takéto ustanovenia neobsahoval, bolo potrebné pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzať z Ústavy Slovenskej republiky a z medzinárodných zmlúv, ktorým Slovenská republika bola viazaná. Bolo preto potrebné vychádzať z článku 154c ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona (č. 90/2001 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2001 - poznámka odvolacieho súdu), sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Taktiež bolo potrebné vychádzať z čl. 7 ods. 5 Ústavy SR, podľa ktorého, medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi. Vychádzajúc zo znenia uvedených článkov ústavy je zrejmé, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd je právnym predpisom (medzinárodnou zmluvou), ktorý je priamo aplikovateľný v právnom poriadku SR, t.j. aj rozhodovacej praxi súdov SR. To znamená, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorého podmienky neboli upravené v Zákone č. 58/69 Zb. v znení do 30.06.2004, vyplýva priamo z Dohovoru. Bol preto správny záver súdu prvej inštancie, keď priznal článku 5 ods. 5 Dohovoru (v spojení s čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 Ústavy SR) charakter priamo aplikovateľného právneho predpisu pre priznanie nemajetkovej ujmy spôsobenej obmedzením osobnej slobody zo strany štátu. Samozrejme, že čl. 5 Dohovoru vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy sa aplikuje v spojitosti s ustanoveniami Zákona č. 58/69 Zb., v ktorom je upravená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a ktorý upravuje aj podmienky nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe.

12. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalovanej, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčuje podľa § 23 Zákona č. 58/69 Zb., t.j. za rok odo dňa, kedy nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené. Už ako bolo vyššie konštatované, Zákon č. 58/69 Zb. neupravoval vo svojich ustanoveniach peňažnú náhradu za nemateriálnu ujmu. Je zrejmé, že pokiaľ rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 7T/22/2005, ktorým bol žalobca ako obžalovaný spod obžaloby oslobodený, nadobudol právoplatnosť 01.08.2007, podľa § 23 Zákona č. 58/69 Zb. by mohol nárok na „náhradu škody“ uplatniť na súde do 02.08.2008. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený žalobcom v tomto konaní, sa premlčuje v 3-ročnej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc aj z rozhodnutí, na ktoré súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku poukázal. V danom prípade nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným obmedzením osobnej slobody bol priznaný priamou aplikáciou čl. 5 ods. 5 Dohovoru. Bolo by v rozpore s princípom právnej istoty a spravodlivosti posudzovať premlčanie práva podľa ust. § 23 Zákona č. 58/69 Zb. vo vzťahu k uplatnenému nároku

žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ak je zrejmé, že v čase prijatia Zákona č. 58/69 Zb. zákonodarca vo vzťahu k takémuto nároku nemohol mať úmysel premlčanie upravovať. Teda inými slovami, ak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nebol predmetom odškodnenia priamo podľa Zákona č. 58/69 Zb., nie je zrejmé, akým spôsobom by zákonodarca upravil premlčanie práva vo vzťahu k tomuto uplatnenému nároku. Keďže takýto úmysel právnej úpravy v čase prijatia Zákona č. 58/69 Zb. absentoval z dôvodu, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd z 3. septembra 1953 bývalá ČSFR ratifikovala 21. februára 1991, premlčanie práva na náhradu nemajetkovej ujmy nemohlo byť predmetom úpravy Zákona č. 58/69 Zb., prípadne jeho noviel v znení účinnom do 30.06.2004. Na základe uvedeného odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je premlčaný, keďže bol uplatnený na súde vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť 02.08.2007, t.j. od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku v trestnom konaní.

13. Odvolaním žalobcu a žalovanej boli napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie ohľadom priznania nemajetkovej ujmy a zamietnutia vo zvyšnej časti, keď žalovaná považovala priznanú náhradu majetkovej ujmy vo výške 74 Eur za každý deň strávený žalobcom vo väzbe za neprimeranú, na strane druhej žalobca považoval za správny záver predchádzajúceho rozsudku Okresného súdu Ružomberok z 20.06.2012, ktorý voľnou úvahou priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 115 Eur za každý deň nezákonnej väzby. Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Ružomberok sp. zn. Tp 38/2004 zo dňa 30.06.2004 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tpo 155/2004 zo dňa 10.08.2004 na tom skutkovom základe, že proti žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona a pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona, a to vyvíjaním nátlaku na svedka P. S., aby určitým spôsobom v trestnom konaní vypovedal. Uvedená okolnosť bola dôvodom pre vzatie do žalobcu do väzby podľa § 68 ods. 1 TP v spojení s § 67 ods. 1 písm. c/ TP z dôvodu, že bola daná dôvodná obava, že obvinený bude v trestnej činnosti pokračovať. Z rozsudku Okresného súdu Ružomberok z 01.08.2007 sp. zn. 7T/22/2005, ktorým obžalovaného podľa § 226 písm. a/ TP oslobodil spod obžaloby vyplýva, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Z výsledkov vykonaného dokazovania je zrejmé, že personálnym rozkazom Ministerstva vnútra SR č. 317 zo dňa 12.08.2004, bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, a to na základe dôvodov, ktoré boli dôvodom pre začatie trestného stíhania a neskôr aj podanie obžaloby na súde, t.j. pre trestný čin vydierania a trestný čin výtržníctva na tom skutkovom základe, že ako príslušník policajného zboru mal pôsobiť na svedka S. za účelom zmeny výpovede. V priebehu konania nebolo spochybnované, že v správnom konaní sa žalobca domáhal zrušenia tohto personálneho rozkazu po rozhodnutí súdu v trestnom konaní o oslobodení spod obžaloby, podanou žalobou na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 2S 97/08, v ktorom sa domáhal obnovy konania vo veci už právoplatného personálneho rozkazu Ministra vnútra SR o prepustení služobného pomeru. Krajský súd v Bratislave žalobu žalobcu na obnovu konania rozsudkom z 26.01.2011 sp. zn. 2S 97/08-125 zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe podaného odvolania zo strany žalobcu, rozsudkom z 25. januára 2012 sp. zn. 2Sžo 24/2011 rozsudok krajského súdu potvrdil. Proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal žalobca dovolanie, pričom Najvyšší súd SR ako súd dovolací, uznesením z 27.09.2012 sp. zn. 1Sdo 18/2012 dovolacie konanie zastavil. Po prepustení z väzby sa žalobca zamestnal ako zamestnanec vo firme jeho matky v období roku 2006, v uvedenom období sa stal spoločníkom aj konateľom obchodnej spoločnosti KML s.r.o. spolu so svojou matkou. Súd prvej inštancie v závere rozsudku konštatuje, že obmedzenie osobnej slobody žalobcu na základe väzby ho poznačilo aj po psychickej stránke, čo doznievalo aj po výkone väzby.

14. Pri určení rozsahu odškodnenia žalobcu za obmedzenie osobnej slobody výkonom väzby je potrebné vychádzať z takých kritérií ako napr. : povaha trestnej veci, celková dĺžka obmedzenia osobnej slobody, následky v osobnej sfére poškodenej osoby. Tieto kritériá je potrebné hodnotiť tak vo vzťahu k okolnostiam prejednávanej veci (osobe žalobcu, charakteru trestnej veci, dôsledkov vo sfére žalobcu a ďalšie). S prihliadnutím aj na rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky, súdov okolitých krajín a najmä Európskeho súdu pre ľudské práva, je možné konštatovať, že každý štát si sám upravuje podmienky a kritériá priznávania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a to vzhľadom na spoločenské, ekonomické a právne podmienky toho ktorého štátu. Napríklad v rozsudku ESLP Shillyayev proti Rusku, sťažnosť č. 9647/02, za rozhodujúce pri posúdení výšky odškodnenia podľa čl. 5 Dohovoru boli kritériá - povaha trestnej veci, celková dĺžka obmedzenia osobnej slobody a následky v osobnej sfére sťažovateľa, pričom odškodnenie ruskými orgánmi sťažovateľa vo výške 2.700 Eur považoval ESLP za nedostatočné. Ďalej podľa rozsudku veľkého senátu ESLP z 28.05.2002,

vo veci Stafford proti Spojenému Kráľovstvu, sťažnosť č. 46295/99, z dôvodu porušenia čl. 5 ods. 1 Dohovoru za to, že bola obmedzená osobná sloboda sťažovateľa po dobu 17 mesiacov a 22 dní (celkom 532 dní), bolo priznané odškodnenie vo výške 16.500 Eur. V poslednej dobe je snaha štátov pri odškodňovaní sťažovateľov za obmedzenie osobnej slobody výkonom väzby vychádzať zo sadzby stanovenej za 1 deň výkonu väzby. ESLP však neposkytuje žiadne pevné pravidlá, ani referenčný rámec čo do výšky peňažného odškodnenia. Vychádzajúc tak zo spoločenských a ekonomických podmienok Slovenskej republiky (napr. výšky životnej úrovne), v porovnaní s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že podobne ako sa ustálila súdna prax v Českej republike, je dôvodné predbežne ustáliť sadzbu stanovenú za 1 deň výkonu väzby v rozsahu od 20 do 60 Eur. V tomto rozmedzí bolo potom dôvodné priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj v danej prejednávanej veci, vychádzajúc z okolností prejednávanej veci. Ak súd prvej inštancie vychádzal zo sadzby stanovenej za 1 deň výkonu väzby v rozsahu od 20 do 60 Eur (s čím sa odvolací súd stotožňuje), bolo potrebné vyhodnotiť okolnosti danej prejednávanej veci pri rozhodovaní o rozsahu uloženia náhrady nemajetkovej ujmy len v rámci danej sadzby. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania bolo zistené, že obmedzenie osobnej slobody žalobcu výkonom väzby trvalo celkom 337 dní, že k obmedzeniu osobnej slobody žalobcu došlo u príslušníka policajného zboru Slovenskej republiky, keď nemožno vylúčiť, že vo väzbe sa žalobca mohol stretávať aj s osobami, ktoré ako príslušník policajného zboru v rámci svojich kompetencií v minulosti riešil, že k trestnému stíhaniu a vzatiu do väzby došlo u príslušníka policajného zboru, čo v blízkosti jeho okolia vo vzťahu k nemu samotnému ako i k jeho rodine mohlo vzniknúť vlnu nedôvery, odcudzenia a aj urážok, že zo strany orgánov policajného zboru došlo k ukončeniu služobného pomeru žalobcu z dôvodov, pre ktoré bolo začaté proti žalobcovi trestné stíhanie, bola podaná obžaloba, i keď neskôr na základe oslobodzujúceho rozsudku sa potvrdilo, že tieto tvrdenia voči žalobcovi ako príslušníkovi policajného zboru boli vykonštruované. Na strane druhej bolo potrebné pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy vychádzať aj z toho, že vzatie do väzby nebolo mediálne prezentované v širšom okolí, že žalobca po prepustení z väzby sa zaradil do pracovného pomeru a že by v dôsledku výkonu väzby bol žalobca odborne liečený pre psychickú traumu a malo by to priamy dôsledok na jeho osobný, spoločenský alebo pracovný život. Odvolací súd hodnotiac všetky uvedené skutočnosti, na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že za 1 deň výkonu väzby v tomto konkrétnom prípade je dôvodné priznať sadzbu vo výške 50 Eur, t.j. za 337 dní náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 16.850 Eur. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy 16.850 Eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

15. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania súdu prvej inštancie, odvolacieho konania a dovolacieho konania (§ 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 453 ods. 3 CSP). Žalobca si v konaní uplatnil nárok na náhradu škody titulom trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 7.794,20 Eur, ktorý mu bol priznaný rozsudkom súdu prvej inštancie z 26.03.2010, č. k. 6C/12/2009-206. Pokiaľ žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, najskôr vo výške 67.400 Eur, neskôr vo výške 200.000 Eur, pričom v konečnom rozhodnutí mu odvolací súd priznal náhradu vo výške 16.850 Eur, nemožno pri rozhodovaní o trovách konania vychádzať z pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 2 CSP, keďže výška požadovanej náhrady na nemajetkovú ujmu závisela od úvahy súdu (tak, ako bolo vyššie konštatované pri výklade podmienok čl. 5 ods. 5 Dohovoru). Preto aj napriek absencii právnej úpravy v Civilnom sporovom poriadku (tak, ako to bolo doposiaľ v zmysle ust. § 142 ods. 3 O.s.p. účinného do 30.06.2016), krajský súd v zmysle čl. 4 ods. 1 vo vzťahu k ust. § 255 CSP vyvodil, že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci a k charakteru uplatneného nároku (náhrada nemajetkovej ujmy) je dôvodné považovať priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 16.850 Eur za plný úspech žalobcu v konaní.

16. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)